

кули, ала още по-високо прелиталъ единъ змей, спускалъ се върху скованитѣ въ желѣзо воители, грабвалъ всѣки день по единъ отъ тѣхъ и изчезвалъ съ него въ пещеритѣ.

Смъртенъ страхъ пресушавалъ силитѣ на бойцитѣ. Всѣки очаквалъ края си безпомощенъ. Само единъ младъ момъкъ, следъ една безсънна нощъ, запалилъ у себе си вѣрата, че ще победи змея. Една сутринъ, преди изгрѣвъ слънце, той пожелалъ да отворятъ тежката крепостна врата.

— Ще победя змея, началнико, — гордо казалъ легионерътъ.

Тия смѣли думи очудили стотника.

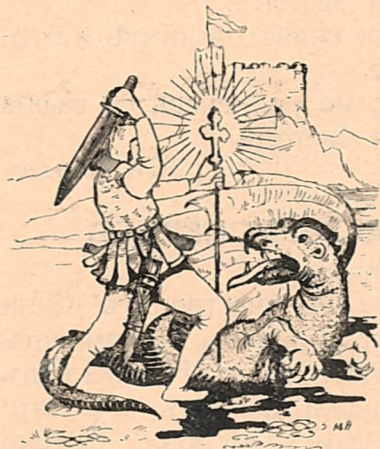
— Съ какво ще го победишъ? Нашитѣ мечове сж слаби за него. Само да ги лизне съ огненния си езикъ и ще ги стопи.

— Ще го победя съ кръста, съ вѣрата си, началнико! Азъ не се покланямъ вече на много Богове. Моятъ Богъ е единъ и Той ще ми помогне да победя чудовището.

Езичникътъ поклатилъ състрадателно глава:

— Полудѣлъ е младиятъ легионеръ. По-добре днешната жертва на змея да бжде единъ лудъ.

Широкитѣ врати на крепостта хлопнали задъ гърба на еднобожника.

Съ затаенъ дѣхъ наблюдавали легионеритѣ отъ крепостта борбата между човѣка и змея. Отъ зеленитѣ, стѣклени очи на чудовището и отъ ноздритѣ му излизали пламъци. Опащата му нервно се удряла о земята. Ала войникътъ дигналъ смѣло единъ желѣзенъ кръстъ, разсѣкълъ съ него пламъцитѣ и невредимъ забилъ мечъ въ сърдцето на змея.